

SANDRA BROWN

NEPAŽISTAMASIS

Alma littera

2 skyrius

Emorė buvo iš lėto, bet neatsimerkė, baimindamasi, kad nuo patekusios į akis šviesos ims dar labiau skaudėti jau ir taip plyštančią galvą. Iš gilaus miego ją šiurkščiai pažadino tokie veriantys skausmai, kad atrodė, jog galvoje trankosi pneuminis plaktukas. Girdėjo savo miegamajame neįprastus garsus, bet net smalsumas nepaakino pakelti vokų.

Negana to, kad skaudėjo galvą, be perstojo tvinkčiojo dešinė pėda. Šį rytą bėgdama ji per daug ją išnaudojo.

Maisto kvapas jai kėlė šleikštulį.

Kodėl ji užuodžia maistą savo miegamajame, kai virtuvė priešingoje namo pusėje? Kad ir ką gamintų Džefas...

Džefas maisto negamino.

Jos akys staiga atsimerkė, bet kai nepamatė nieko pažįstamo, atsisėdo tiesutėlė.

Nepažįstamas vaizdas priešais buvo neryškus ir sukosi ratu. Į gerklę plūstelėjo plikanti tulžis. Jai vos pavyko ją užgniaužti prieš išspjaunant. Svaigulys vėl parbloškė ją ant pagalvės, o ši, suvokė jina, ne jos.

Ir vyras, šmėžuojantis prie jos lovos, buvo ne Džefas.

– Kas jūs? – paklausė ji.

Jis žengė žingsnį artyn.

– Nesiartinkit prie manęs!

Ji iškėlė ranką ištiestu delnu, nors neturėjo jokios galimybės nuo vyro apsiginti. Ji buvo silpna lyg naujagimis, vyras buvo milžinas.

Bet jai įsakius vyras liko stovėti, kur stovėjo.

– Nebijokit manęs. Aš jūsų neskriausiu.

– Kas jūs? Kur aš esu?

– Pavojus jums negresia.

Tai kol kas nebuvo aišku. Ji įkvėpdavo oro trumpai ir tankiai, širdis tuksėjo. Prisivertė nurimti, nes žinojo, kad panika jai nepadės.

– Kaip jaučiatės? – jo balsas buvo ramus ir gargždus, tarsi senokai nebūtų kalbėjęs.

Ji nieko neatsakė, tik spoksojo į jį, stengdamasi sujungti į visumą padrikus dirgiklius ir susivokti, kur ji ir kodėl čia.

– Kaip galva? – jis kilstelėjo smakrą.

Ji atsargiai apčiupinėjo galvą ir sudejavo, kai pirštų galiukai palietė guzelį už kairės ausies. Pasijuto taip, lyg būtų trenkusi mediniu plaktuku per gongą, ir skausmo bangos nusirito galvoje. Plaukai buvo susivėlę, sulipę krauju, o kai atitraukė pirštus, jie buvo raudoni. Ji pastebėjo kraują ant pagalvės užvalkalo.

– Kas man atsitiko?

– Neprisimenat?

Ji pabandė prisiminti.

– Prisimenu, kad bėgau. Parkritau?

– Maniau, gal jūs man pasakysit.

Ji mėgino papurtyti galvą, bet nuo to judesio pasidarė bloga, vėl pervėrė baises skausmas.

– Kaip aš čia atsidūriau?

– Stebėjau jus pro žiūronus.

Jis stebėjo pro žiūronus? Ta mintis jai nepatiko.

– Iš kur?

– Nuo kito kalno viršūnės, bet paskui jūs pradingote iš akiplėčio ir nusprendžiau patikrinti. Radau gulinčią be sąmonės, pakėliau ir atsivežiau čia.

– Kur tas čia?

Jis rankos mostu paragino ją apsidairyti.

Kaskart pakrutinus galvą vėl užeidavo baises skausmas, bet ji vis tiek pasirėmė alkūnėmis ir atsisėdo. Kiek palaukusi, kol

sumažės svaigulys, žvilgsniu aprėpė aplinką. Jai ypač rūpėjo pamatyti, ar prireikus galima iš čia pabėgti.

Keturi langai, tik vienos durys. Tiesą sakant, vienintelis kambarys.

Lova, ant kurios gulėjo, stovėjo jo kampe. Širma, matyt, skirta miegamajam plotui atskirti nuo kitos kambario dalies, buvo sustumta ir atremta į sieną, pastatyta iš išilgai perpjautų rąstų.

Kambaryje dar buvo ruda oda trauktas poilsio krėslas ir panaši sofa. Abu baldai buvo raukšlėti, apdraskyti – akivaizdžiai naudoti ne vieną dešimtmetį. Tarp jų stovėjo staliukas, ant jo – lempa su maišinio audeklo gaubtu. Visi šie baldai buvo išdėstyti ant kvadratinio kilimo apsiūtais kraštais.

Kitoje kambario dalyje buvo atvira virtuvė. Joje stovėjo kriauklė, siaura krosnis, pasenęs šaldytuvas ir klevinis stalas su dviem gelsvai žaliai dažytomis kėdėmis aukštomis atkaltėmis. Beveik visą vieną sieną užėmė iš akmenų sumūrytas židyns. Jame degančios malkos traškėjo – šio garso ji negalėjo suprasti, kai pirmąkart prabudo.

Davęs jai laiko apžiūrėti kambarį, jis tarė:

– Tuščias tik vienas iš jūsų vandens butelių. Tikriausiai esat ištroškusi.

Jos burna buvo perdžiūvusi, bet jai labiau rūpėjo kitkas.

– Buvau be sąmonės, kai mane radot?

– Visiškai. Kelis kartus mėginau jus pažadinti.

– Kiek laiko išbuvau be sąmonės?

– Radau jus šįryt apie pusę aštuonių.

Ji pažiūrėjo į savo laikrodį: dvidešimt po šešių vakaro. Ji nuspardė kelis užklotus, permetė kojas per lovos kraštą ir atsistojo, bet tuoj pat prarado pusiausvyrą.

– Oi!

Jis sugriebė ją už žastų. Jai nepatiko, kad jisai ją liečia, bet jeigu nebūtų to padaręs, ji būtų parkritusi kniūbsčia. Jis vėl pasodino ją ant lovos krašto. Jai atrodė, kad galva sprogs; ėmė tampyti skrandį. Ji delnu užsidengė akis, nes viskas prieš jas čia priartėdavo, čia nutoldavo it atspindžiai kreivų veidrodžių atrakcione.

– Norite atsigulti ar galite sėdėti?

– Sėdėsiu.

Jis pamažu atitraukė savo rankas nuo jos žastų ir ją paliko. Nuėjęs į virtuvę, išėmė iš šaldytuvo didelį vandens ąsotį. Pripylęs stiklinę atnešė jai.

Emorė įtariai į ją pasižiūrėjo; spėliojo, ar jis nebus jos apsvaiginęs kokiais narkotikais ar vaistais. Ji žinojo: vaistai, kuriais apsvaigintas moteris vyrai paskui išžagina, neturi kvapo nei skonio ir gerai veikia. Jie ne tik atima iš aukos jėgas, bet ir švariai išvalo jai atmintį. Bet jeigu šis vyras turi kokių nedorų kėslų, kokia prasmė ją svaiginti, jeigu ji ir taip be sąmonės?

– Mėginau sugirdyti jums vandens, – tarė jis, – bet jūs vis žiaukčiodavote ir jį išspjaudavote.

Štai kodėl jos marškinių priekis drėgnas. Ji buvo visiškai apsiirengusi, trūko tik striukės, pirštinių ir galvos raiščio. Sportbačiai taip pat buvo nuauti ir tvarkingai padėti ant grindų prie lovos. Ji nukreipė žvilgsnį nuo jų į vyrą, tiesiantį jai vandens stiklinę.

– Esu tikra, kad man sukrėstos smegenys.

– Aš irgi taip pamaniau, kai negalėjau jūsų pažadinti.

– Mano viršugalvis kraujuoja.

– Nebe. Kraujas sukrešėjo gana greitai. Valiau jį peroksidu. Todėl kraujas ant jūsų pirštų atrodo šviežias.

– Turbūt žaizdą reikės siūti.

– Ji smarkiai kraujavo, bet nėra labai gili.

Jis pats padarė tokį vertinimą? Kodėl?

– Kodėl nepaskambinote 911*?

– Gyvenu labai nuošalioje vietoje, be to, nesu užtikrintas dėl pagalbos tarnybų paslaugų kokybės. Pamaniau būsiant geriausia tiesiog atsivežti jus čia ir leisti miegoti, kol pasitaisysite.

Ji su tuo nesutiko: kiekvieną, gavusį smūgį į galvą, turi apžiūrėti gydytojas ir nuspręsti, kiek rimta trauma, bet kol kas

---

* Jungtinėse Amerikos Valstijose – bendrosios pagalbos telefonas (čia ir toliau – vert. past.).

jai neužteko jėgų tai įrodinėti. Pirma reikėjo susiorientuoti ir sulaukti, kol protas kiek prašviesės.

Ji paėmė iš jo vandens stiklinę.

– Ačiū.

Nors buvo neapsakomai ištroškusi, vandenį tik siurbčiojo, baimindamasi, kad jeigu išgers per greitai, visą tuoj išvems. Nerimavo šiek tiek mažiau. Širdis bent jau nebetvinksėjo, o kvėpavimas buvo beveik normalus. Netrukus ji pasimatuos kraujospūdį, – matavimo aparatas buvo jos laikrodyje, – bet kol kas nesijautė pajėgi tai padaryti. Net krumpčiai pabalo gniaužiant stiklinę, kad vanduo neišsilaistytų. Jis tikriausiai tai pastebėjo.

– Svaigsta galva?

– Labai.

– Skauda ją?

– Nepatikėtumėt, kaip baisiai.

– Kartą patyriau smegenų sukrėtimą. Jis pasireiškė tik labai dideliu galvos skausmu, bet buvo sunkiai pakeliamas.

– Nemanau, kad mano smegenų sukrėtimas labai rimtas. Tiesa, matau viską nelabai ryškiai, bet prisimenu, kurie dabar metai ir viceprezidento pavardę.

– Vadinasi, jūs už mane pranašesnė.

Tikriausiai jis norėjo pajuokauti, bet nei jo intonacija, nei veido išraiška neišdavė linksmybės. Jis neatrodė esąs iš tų, kurie juokiasi garsiai ir dažnai. Ar apskritai juokiasi.

Ji dar kartą siurbtelėjo iš stiklinės ir padėjo ją ant stalelio prie lovos.

– Dėkinga jums už svetingumą, pone...

– Emorė Šarbono.

Ji nustebusi pakėlė į jį akis.

Jis rankos mostu parodė į lovos kojūgalį. Tik dabar ji pastebėjo ten gulinčią savo diržinę piniginę ir kitus daiktus. Viena jos akinių nuo saulės kojėlė buvo lūžusi ir kruvina.

– Jūsų pavardę sužinojau iš vairuotojo pažymėjimo, – paaiškino jis. – Išduotas Džordžijos valstijoje, bet jūsų pavardė panaši kaip Luizianos valstijos gyventojų.

– Esu kilusi iš Baton Ružo.

– Ar ilgai gyvenate Atlantoje?

Matyt, jis pastebėjo ir jos adresą.

– Taip ilgai, kad vadinu šį miestą namais. Kalbant apie tai... – baimindamasi, kad atsistojusi vėl praras pusiausvyrą, ji sėdomis slinko lovos kraštu, kol galėjo pasiekti diržinę piniginę. Joje šalia dviejų vandens butelių, vienas iš kurių buvo tuščias, gulėjo du dvidešimties dolerių banknotai, banko kortelė, jos vairuotojo pažymėjimas ir tai, ko jai dabar reikėjo labiausiai, – jos mobilusis telefonas.

– Ką ten veikėte? – paklausė jis. – Be bėgiojimo.

– Tai ir veikiau – bėgiojau.

Kai trečią kartą nesėkmingai mėgino įjungti telefoną, tyliai nusikeikė.

– Manau, baterija visiškai išsikrovė. Ar galite paskolinti savo kroviklį?

– Aš neturiu mobiliojo telefono.

Kas šiais laikais neturi mobiliojo telefono?!

– Gal galėčiau pasinaudoti jūsų fiksuotojo ryšio telefonu, sumokėsiu jums už...

– Apgailestauju, bet neturiu jokio telefono.

– Jokio telefono?

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Neturiu kam skambinti, neturiu kas skambintų man.

Panika, kurią neseniai nuvijo šalin, vėl ją apėmė. Suvokus, kad yra šio nepažįstamojo malonėje, gluminanti padėtis tapo bauginanti. Staiga skaudamoje galvoje ėmė knibždėti pasakojimų apie dingusias moteris. Jos pranykdavo, ir jų artimieji niekada nesužinodavo, kokia lemtis jas ištiko. Religiniai fanatikai paimdavo moteris į žmonas. Iškrypėliai prirakindavo jas grandinėmis rūsiuose, marindavo badu ir neapsakomai žiauriai kankindavo.

Ji įveikė vėl plūstelėjusį šleikštulį. Stengdamasi, kad balsas būtų kuo ramesnis, tarė:

– Bet automobilį tikrai turite.

– Pikapą.

– Tai gal galėtumėte nuvežti mane ten, kur širyt palikau savo automobilį?

– Galėčiau, bet...

– Tik nesakykit, kad baigėsi degalai.

– Ne, degalai čia niekuo dėti.

– Tai kas tada?

– Negaliu vežti jūsų žemyn.

– Žemyn?

– Nuokalne.

– Kodėl?

Jis norėjo suimti jai ranką, bet ji staigiai ją atitraukė, kad jis nepasiektų. Jis suirzęs susiraukė, paskui perėjo per kambarį prie vienintelių durų ir jas atidarė.

Jos sielvartas virto baime. Pasiremmdama į įvairius baldus, ji iš lėto perėjo per kambarį ir atsistojo šalia jo prie atdarų durų. Atrodė, kad ant durų staktos kabo pilka užuolaida.

Rūkas buvo toks tirštas, kad ji matė ne toliau kaip per pusę sprindžio nuo staktos.

– Jis nusileido šiandien tuoj po pietų, – paaiškino jis. – Jums pasisekė, kad ryte buvau ten – antraip atgavusi sąmonę galėjote pamanyti jame įkliuvusi.

– O dabar aš įkliuvusi čia.

– Matyt.

– Norėčiau ištrūkti, – jos kvėpavimas vėl panėšėjo į dusulį. – Užmokėsiu, kad mane nuvežtumėte.

Jis dirstelėjo per petį į atsegtą piniginę ant lovos.

– Už keturiasdešimt žalių? Nieku gyvu.

– Imkit iš manęs, kiek norit. Likusią dalį sumokėsiu, kai parvešite mane namo.

Jis papurtė galvą.

– Ne todėl, kad abejoju, jog man sumokėsit. Jokia pinigų suma manęs nesugundysit. Keliai čia vingiuoti, siauri, iš abiejų pusių – statūs nuolydziai. Dauguma kelių be apsauginių ativarų. Nerizikuosiu jūsų ir savo gyvybe. Apie pikapą nekalbu.

– O jūsų kaimynai?

Jo veidas tapo bejausmis.

– Kaimynai?

– Kas nors gyvenantis netoliese tikrai turi telefoną. Galėtumėte nueiti...

– Netoliese niekas negyvena.

Ji pasijuto taip, lyg ginčytųsi su tvoros statiniu ar telefono stulpu.

– Turiu pranešti savo vyrui, kad man nieko neatsitiko.

– Gal rytoj, – tarė jis pakeldamas akis į dangų, nors pamatyti nieko negalėjo. – Priklausys nuo to, kada išsisklaidys rūkas.

Jis uždarė duris.

– Jūs drebate. Eikit, atsistokit priešais ugnį. Arba, jeigu jums reikia į tualetą... – jis parodė į duris kitoje kambario pusėje, prie lovos. – Ten kartais būna šalta, bet dėl jūsų įjungiau dujinį šildytuvą.

Jis priėjo prie krosnies. Puode ant jos kažkas virė.

– Jūs alkana?

Jis nukėlė puodo dangtį ir pamaisė šaukštu.

Ją apstulbino, kad jam visiškai nė motais padėtis, kurioje ji atsidūrė. Jo požiūris ją baugino, o kartu velniškai siutino.

– Negaliu likti čia visą naktį.

Nors jos balsas buvo kone isteriškas, jis kuo ramiausiai padaužė šaukštą į puodo kraštą, padėjo į lėkštę ir vėl uždengė dangtį. Tik tada pasisuko į ją ir mostu parodė į duris.

– Pati matėt. Jūs neturite kitos išeities.

– Išeitis visada būna.

Jis nusuko akis į šalį, bet po valandėlės jų žvilgsniai vėl susitiko.

– Ne visada, – atsakė jis.

Nežinodama, ką daryti toliau, ji nepasijudindama iš vietos žiūrėjo, kaip jis ima dengti stalą. Jis vėl paklausė, ar ji ne alkana.

– Ne. Mane pykina.

– Paruošiau jums valgyti, bet kadangi neketinate to daryti, neprieštarausite, jei dabar pavalgysiu?

Ji nemanė, kad jos atsakymas jam rūpės, bet paprašė jo nesivaržyti.

– Turiu jums ką nuo galvos skausmo, o kokakola galbūt sutvarkys jums skrandį. Be to, gal jums reikėtų vėl atsigulti.

Atsigulusi ji pasijustų dar labiau pažeidžiama.

– Aš kiek pasėdėsiu.

Ji netvirtu žingsniu priėjo prie valgomojo stalo. Prisiminusi, kad praskeltą galvą lietę pirštai kruvini, tarė:

– Man reikia nusiplauti rankas.

– Atsisėskit, kol nenugriuvot.

Ji dėkinga susmuko ant vienos iš kėdžių. Jis atnešė jai plastikinę butelį dezinfekuojamojo skysčio rankoms. Ji nešykštėdama jo užsipylė, paskui nusausino rankas į popierinę rankšluostį, kurio atsiplėšė nuo stovo ant stalo vidurio.

Negaišdamas ir nedvejodamas jis paėmė iš jos suteptą krauju rankšluostį, išmetė į šiukšlių dėžę, tada priėjo prie kriauklės, nusimazgojo rankas karštu vandeniu ir skystu muilu. Atkimšęs kokakolos skardinę, padėjo ant stalo kartu su buteliuku be recepto parduodamų analgetiko tablečių, pakeliu rupia druska pabarstytų traškučių ir dar neišvyniotu iš popieriaus sviesto gabalu. Priėjęs prie krosnies, prisipylė į keraminį dubenėlį troškinio.

Jis atsisėdo priešais ją, atsiplėšė popierinio rankšluosčio ir pasidėjo jį ant kelių, tada paėmė į ranką šaukštą.

– Man labai nemalonu valgyti vienam jums matant.

– Nesivaržykite.

Jis pasėmė šaukštą ir pastebėjo ją žiūrint į troškinį dubenėlyje.

– Tikriausiai prie tokio maisto nesate įpratusi.

– Bet kuriuo kitu metu atrodytų skaniai. Jautienos troškiny – mano mėgstamiausias.

– Jis elnienos.

Ji pažvelgė į elnio galvą, pakabintą ant sienos virš židinio.

Vis dėlto jis mokėjo šypsotis. Tai ir padarė sakydamas:

– Ne šito elnio. Galva jau kabojo, kai čia atsikrausčiau.

– Atsikraustėte? Jūs čia gyvenate nuolatos? Maniau...

Ji apžvelgė kaimišką negausių patogumų kambarį.

– Maniau, čia tik laikinas prieglobstis, kažkas panašus į medžiotojo trobelę, – tarė vildamasi jo neįžeisti. – Tik tam tikru metų laiku naudojamas būstas.

– Ne.

– Kaip seniai čia gyvenate?

Pasidėjęs alkūnes ant stalo, jis palinko prie dubenėlio ir veikiau jam, o ne jai suniurnėjo:

– Apie pusmetis.

– Pusmetis... Net be telefono? Ką darytumėte kokio nelaimingo atsitikimo atveju?

– Nežinau. Kol kas nė vieno neturėjau.

Jis atplėšė traškučių pakelį, du išsiėmė ir užtepė sviestu. Vieną suvalgęs, kitą įmetė į troškinį, šaukštu sulaužė ir valgė toliau.

Jinai stebėjo jį neslėpdama smalsumo, bet baimindamasi. Jis užsidengė kelius popieriniu rankšluosčiu, lyg šis būtų lininė servetėlė, bet valgė pasidėjęs alkūnes ant stalo. Sviestą ėmė iš pakuotės, traškus sutrupino troškinyje, bet po kiekvieno kąsnio šluostėsi lūpas.

Gyveno pasenusioje rąstų trobelėje, bet nebuvo panašus į kalnietį. Bent jau ne itin. Nesiskutęs, bet ne daugiau kaip dieną ar dvi. Vilkėjo flanelinius marškinius juodais ir raudonais langučiais, sukištus į išblukusius mėlynus džinsus, bet apdarai buvo švarūs. Tamsiai rudi plaukai siekė apykaklę – dauguma jo amžiaus vyrų tokių ilgų nenešiojo. Prie smilkinių plaukuose turėjo žilų sruogų.

Kitam vyrui jos suteiktų orumo, bet dėl jų jis tik atrodė vyresnis, negu iš tikrųjų buvo, – galbūt netoli keturiasdešimties. Veidas, nors ir ne itin jaunas, bylojo apie įdomų gyvenimą; aplink akis – varnų nagai, gilios raukšlės palei lūpų kampučius, stulbinančios žalsvai žydros spalvos akys žvelgė budriai ir atsargiai. Ši vėsi spalva sudarė kontrastą gražiai įdegusiam, vėjo nugairintam veidui.

Keista asmenybė. Gyveno asketiškai, net be telefono ir televizoriaus, bet negalėjai pasakyti, kad būtų neišauklėtas, ir mandagiai kalbėjo. Ant pritvirtintų prie rąstinių sienų lentynų tvarkingai buvo sudėtos dešimtys knygų kietais ir minkštais viršeliais.

Ji atkreipė dėmesį, kad visas namelis tvarkingas. Bet kambaryje – nė vienos nuotraukos, jokių niekučių ar atminų, kurie bent šį tą pasakytų apie jo praeitį ar, tiesą sakant, dabartį.

Ji nepatikėjo jo atsainia laikysena ir aiškinimu, kodėl vos tik suradęs nenuvežė jos į ligoninę. Dar paprasčiau būtų buvę paskambinti 911. Tik jis nepanoro to padaryti.

Vyras nepakelia nuo žemės sąmonę praradusios, kraujuojančios moters ir be jokios priežasties nenusiveža jos į atokią kalnų trobelę, kur aplink nėra kaimynų. Ji negalėjo sugalvoti nė vienos priežasties, kuri nebūtų susijusi su nusikaltimu, iškrypimu ar vienu ir kitu.

Jis nepalietė jos kaip nors neprideramai, bet gal buvo psichopatas, kuriam nepriimtina pulti sąmonės netekusią auką. Gal jam labiau patiko, kai auka sąmoninga, viską suvokia ir reaguoja jo kankinama.

– Mes esame Šiaurės Karolinoje? – paklausė ji drebančiu balsu.

– Taip.

– Klausiu todėl, kad kai kurios parko trasos veda į Tenesį.

Ji prisiminė stačiusi automobilį tam skirtoje vietoje, mankštinusis ir prisisėgusi diržinę piniginę. Taip pat prisiminė, kaip pasiekė reikiamą bėgimo ritmą, kokia ramybė tvyrojo miške abiejose trasos pusėse ir kaip šaltas oras praretėjo jai pasiekus didesnę aukštį. Tačiau visiškai neprisiminė kritusi ir susitrenkusi galvą taip smarkiai, kad patirtų smegenų sukrėtimą.

Tada ji susimąstė, ar iš tikrųjų viskas taip ir nutiko.

Ji suvalgė traškutį ir gurkštelėjo kokakolos, vildamasi, kad nuo šio derinio ją mažiau pykins.

– Koks čia aukštis?

– Apie pusantro kilometro, – atsakė jis. – Tokia vietoje bėgioti sunku.

- Aš treniruojuosi prieš maratoną. Jis susidomėjo ir nustojo valgyti.
  - Pirmą?
  - Tiesą sakant, penktą.
  - Hmm... Tikitės pagerinti savo asmeninį rekordą?
  - Visada to tikiuosi.
  - Taigi stengiatės iš paskutiniųjų.
  - Aš į tai žiūriu kitaip. Man tai labai patinka.
  - Bėgioti didelius atstumus tokiaame aukštyje – be galo sunku.
  - Taip, bet paskui lengviau bėgti žemesniame aukštyje.
  - Nebijote persistengti?
  - Aš atsargi. Ypač saugau dešinę pėdą – pernai buvo įskilęs jos kaulas.
  - Nenuostabu, kad ją labiau saugot. Ji rūsčiai į ją dėbtelejo.
  - Iš kur žinot?
  - Pastebėjau, kai šlubčiojot nuo lovos prie durų.
- Galimas daiktas, pamanė ji. O gal jis tai pamatė, kai stebėjo ją pro žiūronus? Iš kokio atstumo? Nuo tolimos viršukalnės, kaip jis tvirtino, ar iš kur kas arčiau?
- Užuot tiesiai režusi šiuos klausimus, ji toliau su juo šnekučia vosi tikėdamasi ką nors sužinoti.
- Pernai po Bostono maratono pėda man nedavė ramybės. Pėdų chirurgas patarė nebėgioti tris mėnesius. Man buvo labai nemalonu, kad negaliu bėgioti, bet jo nurodymą įvykdžiau. Vos tik jis man leido, vėl ėmiau treniruotis.
  - Kada vyks maratonas?
  - Po devynių dienų.
  - Devynios dienos...
  - Taip, žinau, – ji atsiduso. – Smegenų sukrėtimas ištiko pačiu netinkamiausiu metu.
  - Ko gero, maratoną teks praleisti.
  - Negaliu. Turiu jame dalyvauti.
- Jis neklausė kodėl – tik į ją pažiūrėjo.
- Jame bus renkamos lėšos labdarai. Padėjau jį surengti. Žmonės tikisi, kad aš dalyvausiu.

Jis pasėmė dar vieną šaukštą troškinių, sukramtė, nurijo ir tik tada kalbėjo toliau:

– Vairuotojo pažymėjime parašyta, kad esate *daktarė* Emorė Šarbono. Medikė?

– Pediatrė. Dirbu kartu su dviem akušeriais-ginekologais.

– Perimat iš jų kūdikius, kai jie ateina į šį pasaulį?

– Toks buvo sumanymas, kai steigėme kliniką.

– Savo vaikų turit?

Ji padvejojusi papurtė galvą.

– Tikiuosi kada nors turėti.

– O ponas Šarbono? Jis irgi gydytojas?

– Ponas Saris.

– Nesupratau?

– Mano vyras – Džefas Saris. Kai susituokėme, jau buvau daktarė Šarbono. Profesiniais sumetimais man geriau atrodė pavardės nekeisti.

Jis nekommentavo jos žodžių, tik suraukė kaktą.

– Kuo jis verčiasi?

– Jis – finansų vadybininkas. Investicijos, ateities sandoriai.

– Turtuoliams?

– Manau, kai kurie jo klientai yra pasiturintys.

– Jūs to nežinot?

– Finansinių savo klientų reikalų su manim jis neaptaria.

– Teisingai. Jam nederėtų.

Ji atsikando dar gabalėlį traškučio.

– O jūs?

– O ką aš?

– Kuo verčiatės?

Jis pažiūrėjo į ją ir kuo rimčiausiai atsakė:

– Gyvenu.